

Meditacions: Dilluns després del II diumenge d'Advent

Reflexió per meditar el dilluns de la segona setmana d'Advent. Els temes proposats són: fe i esperança en el poder salvador de Déu; alegria i confiança; transmetre-la als altres superant les dificultats.

L'EVANGELI de sant Lluc ens presenta Jesús a Cafarnaüm, probablement a casa de Pere. Allí s'havia congregat un bon nombre de persones per escoltar la predicació del Mestre, inclosos «uns mestres de la Llei, vinguts de diverses

poblacions de Galilea o de Judea i de la ciutat de Jerusalem» (*Lc 5, 17*). Crida l'atenció un comentari que afegeix l'evangelista metge: «El Senyor amb el seu poder movia Jesús a curar els malalts» (*Lc 5, 17*). Sant Lluç està preparant el terreny per descriure un episodi extraordinari. I la litúrgia, en disposar aquest passatge a la segona setmana d'Advent, ens convida a confiar més en l'omnipotència del nostre Pare Déu per curar-nos.

Hi havia molta gent a la casa. «Uns homes portaven un paralític en una llitera, i buscaven la manera d'entrar per posar-lo davant d'ell, però hi havia tanta gent que no sabien com fer-s'ho. Llavors pujaren al terrat, aixecaren les rajoles i el baixaren amb la llitera al mig, davant Jesús» (*Lc 5, 18-19*). És una decisió molt audaç, que demostra l'afecte que tenien al seu amic. També es percep la docilitat i la fe que el malalt

tenia en el poder curador del Mestre. S'havia deixat despenjar, cosa que segurament havia estat perillosa per a la seva integritat. Estava segur que potser es podrien repetir els miracles que Jesús havia fet en altres veïnats.

Potser algun dels presents va pensar que el Senyor s'incomodaria per aquesta interrupció, però quan el malalt va tocar terra va ser una altra la reacció del Mestre. Jesús va quedar meravellat davant aquesta actitud; tant, que l'evangelí simplement narra que «ell, en veure aquella fe, digué: “Els teus pecats et queden perdonats”» (*Lc 5, 20*). El Senyor mostra que, abans de res, vol curar l'esperit. «El paralític és imatge de tot ésser humà a qui el pecat li impedeix moure's amb llibertat, caminar pel camí del bé, donar el millor de si. En efecte, el mal, niant a l'ànima, lliga l'home amb els llaços de la mentida, la ira, l'enveja i els altres pecats, i a poc a poc el

paralitza. Per això Jesús, suscitant l'escàndol dels escribes presents, diu primer: “els teus pecats estan perdonats”»^[1].

LA MISERICÒRDIA del Senyor és el motiu últim de la nostra alegria i de la nostra confiança en Ell. «¿Et penses que són tants els teus pecats, que el Senyor no podrà escoltar-te? Doncs, no es així, perquè té entranyes de misericòrdia. (...). I vegeu què ens diu sant Mateu, quan a Jesús li posen un paralític davant. Aquell malalt no fa cap comentari: només és allí, a la presència de Déu. I Crist, remogut per aquesta contrició, per aquest dolor del qui sap que no es mereix res, no triga a reaccionar amb la seva misericòrdia habitual: “confiança, fill, et són perdonats els pecats!”»^[2].

Crida l'atenció que «els mestres de la Llei i els fariseus començaren de pensar: “Qui és aquest per dir aquestes blasfèmies? És que algú fora de Déu pot perdonar els pecats?”» (*Lc* 5, 21). Amb una mica d'humilitat, haurien pogut raonar com els deixebles: si aquest home perdona els pecats, és perquè Déu és amb ell. Tot i això, en el seu afany per conservar el seu poder, en la seva poca capacitat per deixar-se sorprendre pels plans divins, només pensaven a destorbar l'obra del Mestre. «Jesús conegué els seus pensaments i els digué: “Per què penseu això dins vostre? Què és més fàcil, dir-li que els seus pecats li queden perdonats o dir-li que s'aixequi i camini? Doncs, ara sabreu que el Fill de l'home té el poder de perdonar els pecats aquí a la terra”. I tot seguit digué al paralític: “Aixeca't, carrega't la llitera i ves-te'n a casa”» (*Lc* 5, 22-24).

Jesús deixa clar que l'obra més important del Messies és el perdó dels pecats. I, per mostrar l'autoritat que té per fer-ho, torna també la salut física al noi. Però el més valuós, i així ho va experimentar el malalt, va ser que li va restituir la joia interior, li va ser concedida la gràcia del perdó. Es van complir en ell les paraules del profeta que llegim a la primera lectura: «Enrobustiu les mans que es deixen caure, afermeu els genolls que no s'aguanten. Digueu als cors alarmats: «Sigueu valents, no tingueu por! Aquí teniu el vostre Déu (...). Llavors es desclouran els ulls dels cecs, i les orelles dels sords s'obriran; llavors el coix saltarà com un cérvol i la llengua del mut cridarà de goig, perquè l'aigua ha brollat a l'estepa, han nascut torrents al desert» (Is 35, 3-6).

L'Advent és temps d'alegria perquè l'Església ens convida a consolidar la nostra ànima amb aquesta força de

Déu: «Que admirable que és l'amor de Nostre Senyor Jesucrist!: la seva intensitat divina i la capacitat de vessar-lo pels seus germans. Mai no aconseguirem fer-nos càrrec plenament del mal que hem comès els homes al llarg de la història (...). Però a tanta maldat, que esgota l'ànima i el cos amb un patiment indescriptible, respon amb aquesta plenitud d'amor, tan immensa, que esborra aquesta cascada de misèria: “Home, els teus pecats et són perdonats” (Lc 5, 20)»^[3].

«EL MISSATGE és clar: l'home, paralitzat pel pecat, necessita la misericòrdia de Déu, que Crist va venir a donar-li, perquè, curat al cor, tota la seva existència pugui renovar-se. Però la paraula de Déu ens convida a tenir una mirada de fe i a confiar, com les persones que van

portar el paralític, a qui només Jesús pot guarir veritablement»^[4].

La reacció de l'acabat de curar va ser lògica: «Immediatament ell s'aixecà davant de tothom, es carregà la llitera i se n'anà a casa seva tot lloant Déu» (*Lc 5, 25*). Qui ha experimentat la misericòrdia divina, el perdó dels pecats, la curació de la malaltia, vol compartir la seva alegria, comunicar el motiu de la seva felicitat als qui més estima. El tot just curat no es va atemorir davant les dificultats de l'ambient, ni davant les crítiques dels escribes i els fariseus, sinó que va tornar donant testimoni del que Déu havia fet en ell. «Si no volem malgastar el temps inútilment —ni tampoc amb les falses excuses de les dificultats exteriors de l'ambient, que mai no han faltat des del començ del cristianisme—, hem de tenir ben present que Jesucrist ha vinculat, d'una manera senzilla, a la vida

interior, l'eficàcia de la nostra acció per arrossegar els qui ens volten»^[5].

En altres ocasions, les inquietuds vindran del nostre interior, quan les mateixes misèries s'aixequin i ens facin veure com impossible allò que el Senyor ens demana. Per a aquests moments de temptació ens pot servir la invitació que ens fa sant Josepmaria a créixer en vida de fe: «Miracles com els de Crist, miracles com els dels primers Apòstols són els que farem. Potser en tu mateix, en mi, s'han operat aquests prodigis: tal vegada érem cecs, o sords, o paralítics, o bé pudíem de mort, i la paraula del Senyor ens ha aixecat de la nostra prostració. Si estimem Crist, si el seguim sincerament, si no ens busquem a nosaltres mateixos sinó tan sols a Ell, en el seu nom podrem transmetre a d'altres, per gràcia, allò que per gràcia ens ha estat concedit»^[6].

La Verge santíssima intercedeix davant del seu Fill perquè, igual que fa vint segles, com a fruit del nostre testimoniatge es continuï repetint: «Tots lloaven Déu i no se'n sabien avenir» (*Lc 5, 26*).

[1] Benet XVI, Àngelus, 19-II-2006.

[2] Sant Josepmaria, *Amics de Déu*, n. 253.

[3] Xavier Echevarría, *Getsemaní*, Planeta, Barcelona 2005, VII, 12.

[4] Benet XVI, Àngelus, 19-II-2006.

[5] Sant Josepmaria, *Amics de Déu*, núm. 5.

[6] Ibid., núm. 262.

pdf | document generat
automàticament des de [https://
opusdei.org/ca-ad/meditation/
meditacions-dilluns-despres-del-ii-
diumenge-dadvent/](https://opusdei.org/ca-ad/meditation/meditacions-dilluns-despres-del-ii-diumenge-dadvent/) (25/12/2025)